

Arrest

nr. 240 819 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer;

Naam: V. (..),

Voornaam: D. (..)

Geboortedatum: (...)1999

Geboorteplaats: Sarajevo

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 26.11.2019 in het Rijk.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst van 04.12.2019 verklaart betrokkene geen familie, noch een duurzame relatie op het Belgisch grondgebied te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene heeft eveneens in zijn vragenlijst van 04.12.2019 verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine en hij heeft eveneens geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het

maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1 Eerste middel; schending van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43,2° van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 74/14, S3, 3° van de wet van 15 december 1980. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, materiële motiveringsplicht, juncto artikel 6.2 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Verzoekende partij kreeg kennis van het bevel om het grondgebied te verlaten op 12/05/2020 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de nationale veiligheid, evenals voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/11/2019 wegens vervaardiging verdovende middelen in vereniging.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

De administratieve overheid stelt dat het gedrag van betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Evenwel is verzoeker tot op heden nog steeds niet correctioneel veroordeeld. Verzoeker is het voorwerp van een gerechtelijk vooronderzoek, waarbij de aanwijzingen van schuld nog dienden vergaard te worden. Het onderzoek is nog steeds lopende, laat staan dat er sprake is van een veroordeling in hoofde van verzoeker. Aldus is het voorbarig te stellen dat er een actueel ernstige bedreiging bestaat voor een fundamenteel belang van de maatschappij !

Bovendien waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens het vermoeden van onschuld. Artikel 6, 2e lid van dit verdrag stelt: “Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan”.

Krachtens voornoemd artikel geldt het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet bewezen is. Dit algemeen rechtsbeginsel, dat internationaal wettelijk draagkracht kent, brengt met zich mee dat diegene die wordt vervolgd, maar nog niet veroordeeld is, geacht wordt onschuldig te zijn totdat het bewijs van zijn schuld geleverd wordt.

Aldus impliceert het vermoeden van onschuld een procesverplichting, namelijk dat een persoon niet schuldig mag worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten op grond van artikel 6 EVRM heeft kunnen laten gelden.

Dit vermoeden geldt zolang er geen uitspraak is gedaan over de grond van de zaak. (MINELLI v. Zwitserland, EHRM 25 maart 1983, Publ. E.C.H.R., Serie A, vol. 62) Dit brengt bovendien met zich mee dat externe instanties zich niet over de schuld van de verdachte mogen uitspreken.

In casu is er nog geen sprake van een veroordeling van verzoekende partij. Er werd nog geen vonnis uitgevaardigd door de correctionele rechter en het onderzoek ten gronde is aldus nog niet aangevat. Heden kan er nog geen uitsluitel worden gegeven over de schuld van verzoeker, alsook niet van de strafmaat.

Verkeerdelijk gaat verwerende partij uit van de premisse dat verzoekende partij een actueel gevaar voor de maatschappij is. Dit uit het louter gegeven dat er een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd op 26/11/2019 aan verzoekende partij, wat niet hetzelfde is als een veroordeling.

De bestreden beslissing vormt dan ook een inbreuk op het vermoeden van onschuld en gaat uit van foute gegevens. Er werd immers nog geen enkele veroordeling uitgesproken, meer zelfs, het onderzoek is nog steeds hangende.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Het moge duidelijk zijn dat de bestuurlijke overheid in casu niet in de mogelijkheid is een correcte inschatting te maken van positie van verzoeker en de administratieve overheid. Tot op heden dient

verzoeker als een onschuldige man te worden beschouwd, en kan er dus geen sprake zijn van een 'schending van de openbare orde'.

De motivering is ook erg karig te noemen daar de administratieve overheid enkel het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst als motivering aangeeft voor de bedreiging van de openbare orde. Er wordt niet verduidelijkt welke feiten aan de grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag van betrokkene dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Besluiten dat een persoon die onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst, automatisch een gevaar voor de maatschappij is, houdt een incorrecte beoordeling in van dit feitelijk gegeven.

Bovendien werd er door de Onderzoeksrechter te Antwerpen beslist om verzoeker in vrijheid te stellen mits betaling van een borgsom en naleving van voorwaarden.

Hieruit kan worden afgeleid dat de Onderzoeksrechter het niet noodzakelijk vond om verzoeker verder in hechtenis te houden omwille van de openbare orde.

De Onderzoeksrechter te Antwerpen heeft in haar beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding bovendien volgende voorwaarde opgelegd:

- Verbod om het land te verlaten

Hierdoor zorgt het bestreden inreisverbod ervoor dat verzoeker opnieuw in de gevangenis dient opgesloten te worden wegens niet naleving van zijn voorwaarden!

Hier wordt door verwerende partij op geen enkel ogenblik melding van gemaakt. Verwerende partij heeft niet op een zorgvuldige wijze nagegaan welke beslissingen er werden genomen.

Dit alles houdt aldus een flagrante schending in van de materiële motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt is de bestreden beslissing niet enkel gestoeld op de motivering dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en zij om die reden het Belgische grondgebied moet verlaten – artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet – maar eveneens op de motivering dat zij langer dan de toegestane termijn in het Rijk verblijft – artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist niet dat zij al sinds 26 november 2019 in België verblijft en haar regelmatig verblijf verstreken is. De verwerende partij heeft haar ook om die reden het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit motief *an sich* is determinerend in de zin dat het de bestreden beslissing kan schragen.

De kritiek die de verzoekende partij uit op de motivering inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is bijgevolg gericht tegen een overtollig motief en de eventuele gegrondheid ervan kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de kritiek van verzoekende partij niet gegrond is. Immers, In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij zich niet mocht baseren op het aanhoudingsmandaat nu er nog geen enkele rechterlijke beslissing is die zich uitspreekt over de schuldvraag, wijst de Raad er allereerst op dat het vermoeden van onschuld (zie ook verder), zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond van 26 november 2019 en dat zij slechts werd vrijgelaten na betaling van een borgsom in afwachting van een uitspraak, dit wegens vermeende inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat de verzoekende partij intussen zou zijn vrijgesteld na betaling van een borgsom, al dan niet met voorwaarden, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij aan de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering, geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven welke feiten aan de grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat de openbare orde kan schaden. Zo wordt gemotiveerd:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.11.2019 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst voor feiten inzake drugs en bendevoering de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te wijzen op het aanhoudingsmandaat en uit de aard van de feiten waarvoor de verzoekende partij werd aangehouden af te leiden dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan de verwerende partij niet slechts tot een gevaar voor de openbare orde besluiten als een definitieve strafrechtelijke veroordeling voorligt.

2.4. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de onderzoeksrechter de voorwaarde heeft opgelegd dat zij het land niet mag verlaten, blijkt dit evenwel geenszins uit het administratief dossier noch legt de verzoekende partij zelf het bewijs neer van dergelijke voorwaarde. Verder blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2020 dat de verwerende partij er rekening mee heeft gehouden dat er een gerechtelijk dossier is en gesteld heeft: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te*

keren naar België.” Indien de gerechtelijke autoriteiten dit aldus vereisen, zal verzoekende partij kunnen terugkeren naar België. Bovendien blijkt uit het door de gevangenisdirecteur aan de Dienst Vreemdelingenzaken toegestuurd formulier van 12 mei 2020 dat gesteld wordt: “*Libéré à Antwerpen le 12/05/2020 19:07 Adresse:---Remarque: Bevel om het grondgebied te verlaten + inreisverbod*”. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat, voor zover verzoekende partij inderdaad de voorwaarde werd opgelegd België niet te verlaten, dan nog blijkt nergens uit de vreemdelingenwet dat dit voorrang dient te krijgen op de toepassing van de vreemdelingenwetgeving. Verder blijkt ook niet dat de verzoekende partij geen toestemming zou kunnen vragen aan de onderzoeksrechter om het grondgebied te verlaten of dat dergelijke voorwaarde nog langer van toepassing is. Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.5. Voor zover verzoekende partij nog de schending van artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is, alleszins volledigheidshalve nog wordt toegevoegd dat dit artikel betrekking heeft op Unieburgers of hun familieleden, hetgeen aldus niet van toepassing is op verzoekende partij.

2.6. Verder verduidelijkt verzoekende partij ook geenszins op welke wijze zij een schending van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet ziet. Ook op dat vlak is het eerste middel onontvankelijk.

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1.1 Tweede middel; schending van artikel 74/14, §3, 3° van de wet van 15 december 1980. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Mocht verzoeker het land uitgezet worden, zal hij bovendien niet aanwezig kunnen zijn op de zitting van de correctionele rechtbank. Het is van cruciaal belang dat verzoeker op de zitting aanwezig kan zijn om de feiten zelf toe te lichten.

Artikel 6 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces. Het recht op een openbaar proces is hier een onderdeel van. Het recht op een openbaar proces beschermt de verdachte tegen een geheime rechtspleging die buiten zijn weten wordt afgewikkeld. Vanuit het perspectief van verzoekster sluit het recht op een openbaar proces aan bij het recht in zijn persoonlijke tegenwoordigheid te worden berecht. (POITRIMOL v. Frankrijk, EHRM 23 november 1993, Publ. ECHR, Serie A, vol. 227-A, LALA v. Nederland, EHRM 22 september 1994, Publ. ECHR. Serie A, vol. 297- A.) Enkel zo kan betrokkene zijn recht op tegenspraak naar behoren uitoefenen.

Daar de administratieve overheid deze gedragingen als een bedreiging voor de openbare veiligheid beschouwt, daar het aanhoudingsmandaat als motivering werd aangehaald voor het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl er nog geen correctionele veroordeling werd uitgesproken, is het cruciaal hoe de correctionele rechter deze feiten zal beoordelen. Een aanwezigheid in persoon van verzoeker dringt zich aldus op.

Het zal voor verzoeker onmogelijk zijn om terug te keren naar België, daar er op 12/05/2020 ook een inreisverbod werd betekend voor 3 jaar (stuk 2).”

2.9. Waar verzoekende partij betoogt dat zij door een verwijdering niet aanwezig zal kunnen zijn op de zitting van de correctionele rechtbank, wijst de Raad erop dat, indien de verzoekende partij zou moeten verschijnen inzake de strafprocedure, de verwerende partij er reeds op gewezen heeft dat verzoekende partij, eenmaal in het bezit van de nodige identiteitsstukken, kan terugkeren naar België indien het gerechtelijk dossier dit vereist. Daarenboven kan verzoekende partij zich wat betreft de strafprocedure laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Zij geeft niet aan dat zij vanuit haar herkomstland, door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, niet kan overleggen met haar advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoekende partij noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat haar advocaat de belangen van verzoekende partij in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen.

Voorts, waar verzoekende partij wijst op het haar betekende inreisverbod, wijst de Raad er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de minister of zijn gemachtigde zodat

wanneer persoonlijke verschijning toch vereist zou zijn, er niets aan in de weg staat dat verzoekende partij dergelijke vraag richt tot het bestuur. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER